

A Szovjetunióknak és a szocializmust építő országoknak köszönhetjük...

Nagyszerű aktív a kultúrotthonban

Vasárnap az MSZMP várpalotai Intéző Bizottságának rendezésében pártaktívát ülést tartottak. Az ülésen mintegy 150 aktívista jelent meg. Az elnökségben helyet foglalt Orbán László elvtárs, az MSZMP K. B.-ának kiküldötte, Pap János elvtárs, az MSZMP megyei I. B.-nak elnöke, Buzai Mihály elvtárs, az MSZMP várpalotai I. B.-nak elnöke, valamint idős kommunisták. Az aktívát Madlovics Ferenc elvtárs nyitotta meg, a megnyitó után Pap János elvtárs tartotta meg beszámolóját.

Beszámolóját azzal kezdte, hogy elmondta: az MSZMP országos aktívája, amit Kádár János elvtárs tartott, az őszinteség, a kérdések nyílt vitája jegyében zajlott le. Megjegyezte, hogy ez követendő példája pártunk megyei rendezvényeinek is. Elmondta, hogy az országos aktíván nagyon fontos kérdésekkel foglalkozott, s rátért ismertetésükre. Az ország helyzetét elemezve rámutatott:

Sokan nem számítottak arra, hogy gazdasági és politikai stabilizációnk ilyen hamar végbemegy az ellenforradalom után.

A fegyverek elhagatását követően legfontosabb feladatunk a közrend helyreállítása és a termelés megszervezése volt. Ezt a tevékenységünket sok helyen, mint például Várpalotán is, ellenforradalmi bandák, fenyegetések gátolták.

A rend helyreállítása érdekében, az ellenforradalmárok ártalmatlanná tétele céljából újja kellett szervezni a honvédséget, rendőrséget, sőt meg kellett teremteni a karhatalmat is. Ezzel kapcsolatban tisztán kell látni, hogy a honvédség és rendőrség egészében nem vált árulóvá, csupán egyes áruló vezetők gátolták harcunkat az ellenforradalommal szemben. Honvédségünk és rendőrségünk vezetéséből eltávolították az árulókat, s ezek képesek a nép, a proletárdiktatúra érdekében harcolni.

A kommunizmus jogos kívánságának tett eleget pártunk — folytatta Pap elvtárs —, amikor létrehozta a munkásorséget. Ezzel népünk legjobbjait, a kommunizmus kezébe adott fegyvert, akik készek arra, hogy megvédjék a pártot, a proletárdiktatúrát. A munkásorség megvénken is jól látja el a feladatát és már népszerűségnek örvend.

Ezek az erők, amelyek a szovjet csapatokkal együtt legnagyobb erősségünket képezik az ellenforradalommal szemben.

Az ország helyzetének stabilizálásában azonban nagy szerepe volt a kommunizmus szavának, a felvilágosításnak is, amiről soha sem szabad megfeledkezni. A párt termelésre hívó szavára csatornába álltak a dolgozók: a várpalotai bányászok, a Péti Nitrogénművek és a November 7 Erőmű munkásai is, és a megfeszített harc eredményeként egyre jobban közelít meg az elmúlt évi termelést. Ez nagy eredmény, azonban a termelés nagyon, aránytalanul drága: magas az önköltség, amit a béremelés is fokozott. A megyei ipar termelése alacsonyabb színvonalon van, mint volt 1956 októberé előtt.

A szocialista munkaversennyel kapcsolatban elmondta Pap elvtárs, hogy az ellenforradalom ezt „rákosista” és „sztálinista” munkamódszernek nevezte. A kommunizmus — hibásan — keveset beszélt róla a termelés beindításával párhuzamosan. A munkaverseny szükséges és hasznos! Vajon nem szocialista munkaverseny volt-e — tette fel a kérdést — a várpalotai bányászok többtermelésre való törekvése az elmúlt hónapokban? Az eredménye

meg is született: emelkedett a szén, a legfontosabb energiaforrás termelése.

A gazdasági helyzet alakulásával kapcsolatban rámutatott az előadó, hogy kormányunk előtt két út állt:

1. A munkásosztály erejére támaszkodva mielőbb emelni a termelést, nem csökkentve az életszínvonalat, vagy

2. az úgynevezett „nadrágszjij politika”, ami abból áll, hogy lassabb ütemű fejlődést kell megvalósítani a gazdaság helyrehozásával párhuzamosan.

Kormányunk az első utat választotta, bízva erős munkásosztályunkban. A bizalom azonban nem elég az életszínvonal fenntartására. A termelés megindulása elképzelhetetlen lett volna a Szovjetunió és a szocialista országok önzetlen, baráti segítségével.

Az ellenforradalom egyik fő támadási pontja a szovjet-magyar barátság volt.

Felmerült a kérdés: miért segített és segít bennünket mindezek ellenére a Szovjetunió?

A proletárinternacionalizmus és a barátság fenntartásának eszméje az, ami e segítségben megnyilvánul. A Szovjetunió azokat az óriási juttatásokat — amelyekben bennünket részesít és amelyek fényes példája a legutóbbi szovjet-magyar tárgyalások eredménye — fel tudná használni saját népe életszínvonalának emelésére is. Az erről való lemondás, a bajban való segítségnyújtás mutatja meg azt az igazi barátságot, amit irántunk érez a Szovjetunió népe.

Mi azzal tudunk erre legméltyóbban válaszolni, ha a gazdasági és politikai segítséggel okosan gazdálkodunk népünk javára s ezt jól használjuk fel nehézségeink felszámolására.

Pap elvtárs ezután a Szovjetunióhoz való igazi viszonyunkról beszélt, bizonyítva, hogy népünkben mély gyökerei vannak a barátságunknak.

A párt helyzetével foglalkozva megemlítette, hogy jelenleg az MSZMP-nek az egész országban 250 000 tagja van, Veszprém megyében pedig hat és félezer. Várpalotán 24 szervezetben mintegy 600 tag tömörült. Ezzel az eredménnyel azonban nem lehetünk megelégedve, mert viszonylag kicsi a munkások arányszáma a párttaglétszámban.

Arra kell törekednünk, hogy elsősorban az ipari centrumokban — így Várpalotán is — legyenek erős, nagylétszámú párt szervezetek, mert a párton belül is érvényre kell jutnia a munkásosztály vezető szerepének.

Eppen ezért nem szabad elzárkózni az átigazolási kérelmek elől, mindamelllett, hogy jól meg kell nézni minden belépőt.

A párt és a tömegek kapcsolatát elemezve, Pap elvtárs rámutatott, hogy a fegyverkezés mellett a kommunizmus legnagyobb fegyvere a felvilágosító szó, s nemcsak a fegyvert, de a szót is „jól kell forgatni”. Mivel a párt ereje abból is lemérhető, hogy milyen tömegek követik, a kommunizmusnak meg kell győznie az embereket igazságunkról. Fokozottan kell a széles, kiterjedő politikai munkát, mert népünk nagy többsége nem ellenforradalmár, s hajlamos a jó szó megértésére. Azonban, hogy a kommunizmus tevékenysége egységes, szervezett és irányított legyen, hallgatni kell a vezetőkre, bízni bennük és támogatni őket. Ezzel is az eredményes munkához és a párt erejéhez járulunk.

Pap elvtárs ezután a feladatokkal foglalkozott. Így: a párt összetételének minőségi megjavítására irányuló törekvéssel, a megvédettek és a tudatos ellenforradalmárok megkülönböztetésével,

a politikai tömegmunka kiterjesztésével, valamint a KISZ nagy gondosságot igénylő szervezésével.

A munkástanácsokkal kapcsolatos feladatoknál elmondotta, hogy az általános helyzet szerint ezek nem tevékenykednek.

Menjenek a munkástanácsokba a kommunisták, ők mutassák meg, hogy a munkástanács jól is tud működni!

A nemzetközi helyzet egyes kérdéseinek, problémáinak ismertetése után Pap elvtárs ezekkel a szavakkal fejezte be nagy tetszéssel fogadott beszédét: „Nem szűk pártérdekekért harcolunk, hanem a tömegek érdekeiért. Ezt kell nekünk megvalósítanunk Veszprém megyében is!”

Pap elvtárs beszéde után hozzászólások következtek.

PINTÉR FERENC ELVTÁRS elmondta, hogy helyesnek tartja az aktívákat, amelyek során a vezetők megismerkednek a párttagság problémáival, ugyanakkor a tagság tájékozódást is nyer az ország, a párt helyzetéről és a feladatokról. Ez helyes és szükséges is. Helyteleníti, hogy a péti köolajfinomítóról soha nem beszélnek, pedig jó eredményeket érnek el.

MIKLÓS ELVTÁRS, az alumíniumkohótól — felhívta a figyelmet a párt tisztaságára, megemlítve, hogy a megalkuvók felvételére nincs szükség. A munkaversennyel kapcsolatban emlékeztetett a régi hibákra, s elmondta, hogy vállalták: Május 1-ig az október előtti önköltség alá csökkentik a fogyó anyagok önköltségét.

Beszélt arról, hogy nem volt igaza az ellenforradalomnak, amikor a népi demokratikus országokban élő magyar kisebbségek elnyomásáról fecsegett, mert ennek ellenkezőjéről személyesen győződött meg a Román Népköztársaságban.

KOLLÁR ISTVÁN ELVTÁRS, a párton belüli intrika káros voltáról szólt. Felhívta a figyelmet arra, hogy ennek az intrikának az elindítója legtöbbször az ellenség. Ha valami probléma van a párton belül, akkor üljenek össze a kommunisták, azt vitassák meg és beszéljék meg egymás között. Ezzel elkerülhetik az intrikát, valamint tevékenyebbé tehetik a pártéletet. Ez is egyik ellenszere lesz az ellenség támadásának, amit most elsősorban a párt ellen irányít. Igéretet tett az ellenség elleni kíméletlen, megalkuvás nélküli harcra.

VARGA GÉZA ELVTÁRS — Pétről — elmondta, hogy nagyon sok nehézségük volt a párt szervezetében, ami megkönnyebbült Kardos, volt igazgató eltávolításával. Tagságuk kritikusan szemléli a pártba jelentkezőket és nem engedi be az ellenséget. A párt és a tömegek kapcsolatának kiszélesítése érdekében párt szervezetük kisgyűléseket szervez, amelyeken most például a szovjet-magyar tárgyalások anyagát ismertetik. Örömmel üdvözlözi azt a törekvést — amelyről Pap elvtárs is beszélt —, hogy a vezető helvekre becsületesebb kommunisták kerüljenek. Ezzel látja megvalósíthatónak a termelés pártellenőrzését. Elmondta, hogy termelési bizottságot alakítottak a termelés gazdaságosságának emelése céljából. A bizottságnak az a feladata, hogy megkeressen minden lehetőséget, amelyek felhasználásával el tudják érni az önköltség csökkentését. Helyesli a munkaverseny felelevenítését.

WITTMANN JÁNOS ELVTÁRS hozzászólásában elmondta, hogy milyen meenyagvást jelentett a kommunizmus részéről a munkásosztály megszervezése, s hozzátette, mi ha idős kommunisták is vagyunk, a fegyvert soha nem engedjük ki a kezünk közül. S addig,

Szigorú vizsgálatot kérünk

Szóról-szóra leírjuk, amit Tóth Sándor Ernő-bányai csillós szerkesztőségünkben elmondott nekünk.

„A Cserben lakunk, a feleségem gyereket vár. Szerdára virradó éjjel fél 3 óra körül feleségemnek szülési fájdalmai voltak, én gyorsan felöltöztem és átmentem a Cseri-üzembe, hogy telefonáljak a mentőkért. A telefon rossz volt, nem lehetett a postával kapcsolatot létesíteni, azt mondta a portás, menjek le a mérlegházhoz, onnan bizonyára tudok telefonálni. Itt sem volt jó a készülék, innen a vasúti blokkházhoz mentem és ott megkértem a szolgálatot, engedjék meg a mentőkkel való beszélgetést. Amikor a mentőkkel beszéltem, 2,55 óra volt az idő, később háromszor visszamentem idegességemben telefonálni, mert a mentők még mindig nem jöttek. Negyedszer is visszamentem és felhívtam a péti mentőket, hogy jöjjenek ki, de ezt azzal utasították vissza, hogy ők üzemi mentők.

Nem volt más hátra, mint hogy gyalog bejöttem a városba a rendelőintézetbe. Mintegy 8—10 perces csezengetés után kijött az ügyeletes

orvos, akitől megkérdeztem, hogy hova forduljak. Az orvos azonnal telefonált a mentőállomásra, ahonnan megígérték, hogy kijön a mentőautó. Gyalog indultam haza. Amikor a cseri meddőürítő telepig elértem, a szomszéd asszonyunk örömmel jött felém, hogy megvan a gyerek, fiam van. En megkérdeztem, hogy a mentő megérkezett-e már. A szomszéd asszony azt felelte: még nem.

Részben bosszankodtam, részben örültem. Hiszen a feleségem túl van a fájdalmakon. 5 óra 4 perckor jelent meg végre a mentő, de sajnos, közben a kisfiú meghalt.

Ezt mondta el Tóth Sándor nekünk. Mi nem vagyunk illetékesek megállapítani, hogy a gyerek életképes volt-e, vagy sem, de a mentők felelősségét feltétlenül meg kell vizsgálni. Reméljük, hogy cikkünk nyomán kiderül, hogy történhetett az, hogy egy vajudó anyához nem ment ki idejekorán a mentő, és kiderül az is, hogy ki a felelős a kisfiú haláláért és megfelelő büntetésben részesül.

Szigorú vizsgálatot kérünk.

Nincs víz a lakásokban

A kertváros — volt felsőmajor — valamennyi lakója és dolgozója nevében kérjük a szerkesztőséget, hogy szíveskedjenek megvizsgálni, miért nincs megoldva a vízellátás.

Lassan egy éve, hogy a lakások elkészültek, de az egy év alatt talán három-négy hónapig volt víz, a többi idő alatt messziről hoztuk a vizet ki az első, ki a második emeletre. Legutóbb kb. hét hétig volt víz, amit annak köszönhetünk, hogy új szivattyút állítottak be és ezzel azt hittük, megoldódott a vízellátás. Tehát ez olyan dolog, ami megoldható, mert bebizonyosodott. De úgy gondoljuk, az illetékesek nem törd-

nek vele, hogy a lakók honnan hordják a vizet, pedig itt sok kisgyermekes család lakik.

Szeretnénk most már tudni, hogy miért, hiszen nem igaz, hogy nem lehet megoldani, csak gondatlanság ez.

Elnézésüket kérjük, hogy problémánkkal zavartuk a szerkesztőség munkáját, de már nem tudjuk, mit csináljunk.

Kérjük, szíveskedjenek megvizsgálni és az újságon keresztül is felhívni az illetékesek figyelmét.

A lakók.

Eleget tettünk a kívánságnak, a választ a jövő héten közöljük. (Szerk.)

amíg a fegyver a mi birtokunkban lesz, addig az ellenforradalom sem ütheti fel többé a fejét.

SZÁSZI BÉLA ELVTÁRS hibáztatta a régi pártvezetést azért, mert elhanyagolta az idős, rengeteg tapasztalattal rendelkező kommunistákat, nem halgatta meg javaslatukat, s ezt az ellenforradalom lehetősége egyik okának tudja be.

Ezután **ORBÁN LÁSZLÓ ELVTÁRS**, az MSZMP K. B.-nak kiküldötte szólt hozzá: — A magam részéről egyetérték Pap elvtársal — kezdte hozzászólását —, de néhány dolgot szeretnék aláhúzni, mégpedig a párt kérdését. Ez a lényeg. Meg kell értenünk, ha voltak az országban, akik nem látták azt, hogy olyan erős a szocializmus ügye, amilyen erős a párt, úgy az ellenforradalom idején meggyőződhetett arról mindenki. Nem volt véletlen, hogy az ellenforradalom fő támadási iránya a párt volt. Ebből következik, hogy döntő feladatunk a munkásosztály felsorakoztatása a párt mögé, mégpedig a legerősebb bázisunknak, az ipari üzemek dolgozóinak kell lenni. Mondom ezt azért is, mivel a párt ereje nem utolsó sorban a tagság összetételétől függ. Persze vigyázni kell arra is, hogy ne legyen a párton belül frakciózás, a kommunisták szeressék, becsüljék egymást, és a vezetőinket. Ha ez megvan, akkor nem okoz különösebb nehézséget a tömegek felzárkóztatása a párt mögé. Persze nem szabad megfeledkezni arról, hogy minden intézkedésünkről tájékoztatni kell a dolgozókat, meg kell mondanunk, hogy mit miért teszünk.

Ezért mondom, hogy nagyobb feladat ma, mint valaha: annak a jelszónak megvalósítása: kommunisták ki a tömegek közé. A lelkesedésnek nemcsak a gyűléseken, hanem a tömegekkel való foglalkozásban is meg kell mutatkoznia. Tényeink vannak, csak el kell mondani, vagy talán nem önmagukért beszélnek azok a dolgozók, akik a „nyugati” parádicsomból hazajöttek? Ilyenek Várpalotán is vannak, fel kell használni tapasztalataikat. Vagy

nem mondhatjuk el az októberi események ellenforradalmi megvilágítására azt, hogy ami Mindszenty, Habsburg Ottó, herceg Eszterházy, stb. uraknak jó volt s lelkesedéssel fogadták, mint ezt a dokumentumok, táviratok igazolják, az nem lehet jó a munkásoknak? Nem lehetnek a mi szabadságunk harcászai habsburg támogatói! Ezt megérti a munkásosztályunk, csak el kell mondanunk.

Ne féljünk jelenlegi helyzetünkről sem beszélni. Nem szégyen az, hogy nálunk rend van, a kijárási tilalom megszünt, üzleteinkben van áru, és hozzáteszem, soha sem éltünk olyan jól, mint most. Vannak bajok? Ezek abból fakadnak, hogy a termelés és a kifizetett bérek, a gazdaságosság nem áll arányban. Hogy mégsem vezet ez országos katasztrófához, azt a Szovjetunióknak és a szocialista országok segítségének köszönhetjük. Ezt pedig nem kell szégyelni.

Beszélni kell arról is, hogy a termelést növelni, az önköltséget csökkenteni, a munkafegyelmet megszilárdítani annyit jelent, mint bizottsítani a tartós jólétet.

Ezért jelent a gazdasági kérdésekkel való foglalkozás politikai munkát többé. Mi nem akarunk reálbért csökkenteni, ahhoz pedig okos szóra, kommunista munkára van szükség. — fejezte be hozzászólását Orbán László elvtárs, amelyet többször szakított félbe a hallgatóság lelkes tapsa.

Felszólalása után Pap elvtárs összefoglalójával, az elnöki zárszóval és az Internacionálé együttes elnöklésével zárult az aktíva, amelyről megállapíthatjuk, hogy előbbre vitte pártunk ügyét és szelleme az a törekvés volt, hogy a kommunisták politikai munkájukkal győzzék meg és állítsák pártunk mögé a magyar dolgozó tömegeket, mindig és mindenütt az igazság kommunista szavával. Egyben azt is megmutatta az aktíva, hogy a várpalotai kommunisták a harctól sem riadnak vissza, ha népüket pártunkat, hatalmukat veszély fenyegetné.